

Sygn. akt II Ca 721/17

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2017 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **S.A. we W.**

przeciwko **J. D.**

o zapłatę 8.120,36 zł

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt I C 1081/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt II w ten sposób, że obniża zasądzone od pozwanego na rzecz strony powodowej koszty procesu z kwoty 2.717 zł do 2.117 zł.

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 900 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 721/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 czerwca 2017r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego J. D., zobowiązanego solidarnie z I. W., co do której Sąd Rejonowy Lublin Zachód wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, z dnia 14 listopada 2013r. w sprawie (...), na rzecz strony powodowej (...) SA we W., kwotę 8120,36 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, a ponadto zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej 2717 zł tytułem kosztów procesu.

W apelacji od powyższego wyroku pozwany zarzucił: naruszenie przepisu art. 217 § 2 kpc, sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszenie art. 233 § 1 kpc., w uzasadnieniu nadto podnosząc, że nie godzi się on na zapłatę należności głównej i kosztów procesu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł w istocie o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja pozwanego podlegała częściowemu uwzględnieniu jedynie w odniesieniu do orzeczenia o kosztach procesu, które zostały zasądzone na rzecz strony powodowej w zawyżonej wysokości. Pozew w niniejszej sprawie został bowiem wniesiony przez powódkę w dniu 3 listopada 2016r. Zatem do określenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika ma zastosowanie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za

czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804) w brzmieniu nadanym Rozporządzeniem zmieniającym z 3 października 2016r., które weszło w życie z dniem 27 października 2016r. i, w myśl § 2 Rozporządzenia zmieniającego, ma zastosowanie do spraw wszczętych po tym dniu. Skoro zaś, w myśl powołanych przepisów, stawka minimalna wynagrodzenia pełnomocnika wynosi 1800 zł, to w takiej też kwocie powinna być ona zostać przyjęta, mając na względzie kryteria oceny zasadności jej zwiększenia przewidziane w § 15 ust. 3 powołanego Rozporządzenia z 22 października 2015r., a których to kryteriów okoliczności niniejszej sprawy nie spełniały. Na zasądzone koszty procesu składało się zatem wynagrodzenie pełnomocnika – 1800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17zł oraz opłata od pozwu – 300 zł.

Dalej idąca apelacja pozwanego nie miała natomiast żadnego uzasadnienia. Skarżący podnosząc zarzuty apelacji, nie sformułował też tych zarzutów w sposób merytoryczny, z konkretnym odniesieniem się do okoliczności sprawy, ani też w żaden rzeczowy i konkretny sposób ich nie uzasadnił. Istota zaś wywodów uzasadnienia apelacji wydaje się sprowadzać do tego, że pracownik strony powodowej miałby, jak wskazuje skarżący, zasugerować, iż w przypadku spłaty rat żona pozwanego miałaby uniknąć kary pozbawienia wolności, jak i wywody te stanowią próbę przedstawienia trudnej sytuacji osobisto – materialnej pozwanego. Żadna jednak z wyżej wskazywanych przez skarżącego kwestii nie uzasadniała uwzględnienia jego apelacji w odniesieniu do żądania zapłaty powódki. Odnośnie zatem pierwszej z powyższych kwestii, nie rzutuje ona w żaden sposób na wykluczenie odpowiedzialności pozwanego za dług z tytułu umowy kredytu zaciągniętego przez jego małżonkę w dniu 23 lutego 2010r., w sytuacji gdy pozwany na podstawie pisma z 9 lutego 2015r. (k. 34), podpisanego przez niego, jego małżonkę i przedstawiciela strony powodowej, zatytułowanego „zobowiązanie” oświadczył, że zobowiązuje się solidarnie z dłużnikiem głównym I. W., do zapłaty zadłużenia wynikającego z nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Lublinie w postępowaniu upominawczym, z dnia 14 listopada 2013r. w sprawie (...), w ratach po 100 zł miesięcznie. Pozwany natomiast nigdy nie zakwestionował istnienia jego powyższego zobowiązania, wynikającego z przystąpienia do długu, o którym wyżej mowa, tak co do zasady jak i co do wysokości, a nawet sam wskazał w apelacji, że realizacja wpłat została zaniechana po uiszczeniu 7 rat, w kwotach po 100 zł miesięcznie. W takim stanie rzeczy ewentualne, podnoszone w apelacji, sugerowanie przez przedstawiciela strony powodowej uniknięcia kary pozbawienia wolności przez żonę pozwanego, nie miało dla istoty niniejszej sprawy żadnego znaczenia, pomijając już nawet zupełną gołosłowność twierdzenia pozwanego w tej kwestii. Na niewiarygodność tego twierdzenia wskazuje ponadto kolejność zdarzeń jaka miała miejsce w związku ze skazaniem I. W. w postępowaniu karnym oraz podpisaniem wskazanego wyżej zobowiązania z 9 lutego 2015r., które nastąpiło już po wydaniu wyroku skazującego z 21 stycznia 2015r. i nawet po jego doręczeniu małżonce pozwanego, co miało miejsce 31 stycznia 2015r. (k. 188 i 189 akt sprawy (...)) Sądu Rejonowego w Kłodzku).

Brak było również podstaw do uwzględnienia apelacji pozwanego z uwagi na wskazywaną przez niego, jego trudną sytuację osobisto - majątkową, a które to twierdzenia w tym przedmiocie, w tym przede wszystkim co do jego stanu zdrowia, pozostały całkowicie gołosłowne. Nadto podnoszone przez pozwanego posiadanie zadłużenia z tytułu kredytu, także nie mogło mieć jakiegokolwiek znaczenia przy ocenie żądania powódki, skoro pozwany nawet nie wskazał na jakie cele (czy na przykład związane z zaspokojeniem niezbędnych potrzeb życiowych) zadłużenie to zostało zaciągnięte. Zauważyć także należy, że sytuacja materialna pozwanego nie wydaje się również być wcale tak złą, skoro ze złożonego przez niego oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania wynika, że oprócz lokalu mieszkalnego o powierzchni (...) ⁽¹⁾, jest on również właścicielem połowy domu jednorodzinnego (wchodzącego w skład spadku po rodzicach) oraz działki o powierzchni (...) ha.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, zmienił zaskarżony wyrok (art. 386 § 1 kpc), dalej idąca apelacja pozwanego nie mogła podlegać uwzględnieniu (art. 385 kpc), a o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. drugie kpc, mając na uwadze uwzględnienie apelacji skarżącego tylko w nieznacznej części, w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 kpc.